

„Als hij Lerouge niet is, waarvoor ik meen afdoende bewijzen te hebben, dan rijst de vraag: wie is hij wel en waarvoor komt hij in Londen?" hernam Kestrel. „Hij moet blijkbaar voor Lerouge spelen, en heeft papieren van hem in zijn zak. Toen hij naar zijn zakboek zocht, viel dit uit zijn zak."

Kestrel toonde een halve bladzijde dubbelgevouwen buitenlandsch postpapier.

„Dit is ontegenzeggelijk schrift van Lerouge. Ik geloof niet dat het ons van veel dienst zal zijn en we hebben overigens geen tijd op dit oogenblik het nader te bestudeeren. Het doodenmasker toont ons duidelijk dat Jim Brankin niet meer is. Ik beweer dat hij stierf door een revolverschot. De vraag is nu: Wie schoot hem dood?"

„Lerouge!" opperde Locker.

„Je raadt er maar naar; maar, in allen geval, ik geloof, dat je goed geraden hebt. Ik veroorloof mijzelf niet dikwijls de weelde van een theorie vóór de feiten voldoende bekend zijn, maar dit is een zeer bijzonder geval."

Kestrel had gedurende dit onderhoud niet stilgezeten. Hij had zijn laarzen aangetrokken en was nu geheel gekleed om uit te gaan.

„Ons eerste werk is in een taxi naar Gordon Crescent 17 te tuffen," zei hij. „Het is zeer waarschijnlijk dat Madge Brankin in het bezit is van papieren, waarvan de dubbeltanger van Lerouge zich wenschte meester te maken. Ik zal een bos loopers meenemen."

„Wat is uw bedoeling!" vroeg Locker nog in twijfel.

„De zoogenaamde Lerouge is een van de dievenbende. Hij zal juffrouw Brankin's thuiskomst niet afwachten. Onder een of ander voorwendsel zal hij haar kamers betreden en de papieren zoeken. Wij zullen hem voorkomen, en kijk eens hier, Locker, jij bent een jongeman en bekwaam in het jiu-jitsu-boksen. Ik zag den loop van een automatische revolver uit zijn zak steken."

Locker richtte zich op.

„Als hij het gebruiken wil, zal ik het hem verhinderen."

„Als hij het gebruiken kan, zal hij het ons verhinderen, mijn jongen. Geef hem geen kans. Zoodra ik je op den arm tik, moet je hem machteloos maken."

Ze verlieten de taxi voor ze het huis in de Gordon Crescent, waar juffrouw Brankin woonde, bereikt hadden.

Neen, een vreemde heer, die naar juffrouw Brankin gevraagd had, was nog niet verschenen. Heel goed! Hij zou wel dadelijk komen. Ze waren van de geheime politie, en als

de hospita verstandig was, dan moest ze doen wat haar werd aanbevolen. De juffrouw begreep den toestand en liet de heeren in de kamers die door Madge Brankin bewoond werden.

Locker was treurig gestemd.

„Dit maakt een einde aan al mijn hoop," mompelde hij.

„Madge zal nu niets meer met me te doen willen hebben."

„Gekheid" antwoordde Kestrel. „We zullen hier niets aanraken, en..."

Hij liep naar den haard. De sintels op het rooster waren koud, maar de haard zelf was gevuld met papierasch.

„Kijk eens hier, man! kijk nu eens met een paar verstandige oogen," sommeerde Kestrel. „Zie je wat ze gedaan heeft?"

„Ze heeft eenige papieren verbrand."

„Ze heeft „de" papieren verbrand. Ze heeft de brieven verbrand die ze aan haar broeder in Geneve sturen moest, en als leiddraad voor den grooten goudstafel zijn ze niets meer dan stof en asch."

Locker's oogen begonnen te glinsteren.

„Ik zei wel dat ze een eerlijk meisje was. Ze vermoedde wat de inhoud ervan was en wilde er zich niet meer mee inlaten."

Kestrel keerde zich eensklaps tot hem.

„Ik heb den moed niet om je den uitbrander te geven, dien je verdient; maar ik wil je toch dit zeggen: van een zakelijk standpunt bezien, Locker, ben je een groote dwaas! Daar ligt de asch van je promotie, ezelskop! Nochtans hoop ik, dat ze zal opvlammen in het huwelijksgeuk van jouw eigen haard. En nu zullen we geduldig wachten op Lerouge. Ik zag een appartement te huur. Hij zal eenige inlichtingen vragen omtrent de huurders, naar de kamers gaan zien en dan zijn weg wel hierheen vinden. Een gesloten deur is natuurlijk een bagatel voor onzen vindingrijken kennis. Het zal een gevaarlijke strijd zijn, dus pak hem goed en flink aan."

„Laat dat maar aan mij over," zei Locker ernstig.

Lerouge deed juist wat Kestrel had voorspeld. Hij trad de woning binnen en vroeg de kamers te zien, die te huur waren. Kort daarna hoorden de beide verborgen detectives het getik van een goed gesmeeden sleutel in het sleutelgat en de indringer trad binnen. Kestrel tikte Locker op den schouder. In minder dan een seconde was een arm van den pseudo-Lerouge door een jiu-jitsu-armgreep bijna uit het lid gedraaid en gilde hij om genade. Kestrel maakte zich meester van den revolver en richtte dit nu op den misdadiger zelf.

„Laat hem nu maar los, Locker," zei Kestrel. „Nu, mijnheer Lerouge, u ziet wij zijn het eerst op de plaatst der handeling."

„Jullie!" De Franschman schreeuwde het uit. „Wij! De Yard! We hebben den onaangename plicht u gevangen te nemen."

„Waarom?"

„Omdat je niet Lerouge bent, maar een zeer gevaarlijk persoon, en waarschijnlijk een van zijn moordenaars."

Het bleke gelaat vertrok zenuwachtig.

„Wie heeft je verteld dat Lerouge dood is?"

„Dat doet er niet toe. De kogelwond in Jim Brankin's voorhoofd spreekt voor zichzelf."

„Hebben ze dan de hut doorzocht en de lijken gevonden?"

„Neen ze hebben geen van beide nog gedaan," hervatte Kestrel. „Maar ze zullen het nu spoedig doen. Dus jullie lokten Lerouge in de hut en hij schoot Jim Brankin dood, voordat jullie je van hem kont meester maken. Dat fraaie verhaal van het avontuur in de Alpen was een weinig te fantastisch om een paar Engelsche detectives om den tuin te leiden. Wij hebben te weinig verbeeldingskracht om zoo gemakkelijk bedrogen te worden. Ons beroep vraagt naar daden?"

„Jullie beroep!" schamperde de Franschman. „Wat! Jullie ezels! Je hebt de papieren verbrand die de arrestatie van onze geheele internationale bende ten gevolge zou gehad hebben."

„Vraag excuus! Wij hebben de papieren niet verbrand, maar Brankin's zuster deed het, voordat ze dezen morgen naar haar kantoor ging."

„Ze is een lieve jonge dame," zei de gevangene. „Ik waardeer ten zeerste haar bedachtzaamheid."

„Zwijg over haar, bezoedel haar naam niet!" bulderde Locker op dreigenden toon.

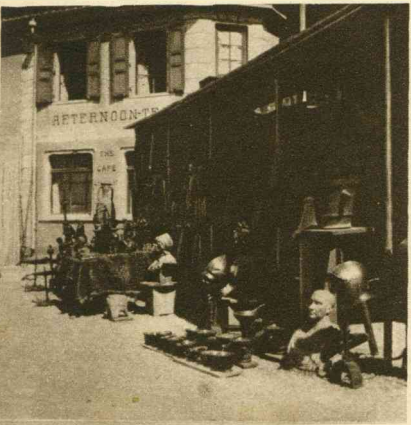
In de bovenkamer van een boerenwoning nabij Chamorix vond de politie, zooals Kestrel voorspeld had, twee lijken: het eene van Lerouge, het andere van Jim Brankin.

Alle bijzonderheden betreffende den goudstafel werden aan het licht gebracht, de leden der internationale bende wisten echter te ontvluchten, behalve één: de man, die zich in Londen voor Lerouge had uitgegeven.

Op den dag dat Locker zich verloofde met Madge Brankin, nam Kestrel een hamer en sloeg den pleisterafdruk in stukken.

Dorpstraat in St. Moritz-dorf

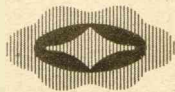
Italiaansche Oudhedenverkooper

St. Moritz-bad met Piz de la Margna

Uit het Engadin.

Een Reisbeschrijving door E. v. R., met 6 foto's door den schrijver.

„Panorama", zoo heet dit weekblad, waar ik thans een brief voor ga schrijven uit St.-Moritz. Panorama, d.w.z. kijkjes van overal, vandaar dan ook dat de Redactie mij verzocht heeft van uit 't Engadin wat van me te laten hooren en... te laten zien. Doch, luie schrijver als ik ben, zou ik nog niet zoo gauw er toe zijn overgegaan, als we thans niet flink in den regen zaten en misschien straks nog wel in de sneeuw. Want dat het hier sneeuwen kan, in dit dal dat 1800 M. hoog ligt, toonen de rondom St.-Moritz liggende bergen, waar de sneeuw de laatste dagen in flinke hoeveelheid gelegen heeft en nu juist sedert Zaterdag aan het smelten is. Merkw aardige geschiedenis, die van St.-Moritz. Voor hen die den oorsprong van het ontstaan als badplaats willen nagaan is wellicht aan te bevelen eens te lezen „der König der Bernina" door den Züricher roman-schrijver J. C. Heer. Niet dat dit de hoofdinhoud van dezen roman is; doch de geschiedenis komt er in voor en tevens kan men dan eens een vergelijking trekken tusschen het wereldsche Ober-Engadin van thans en de nog zoo rustige en daardoor niet minder mooie landstreek van vroeger. Doch we hebben de gebeurtenissen te aanvaarden en werkelijk ook zóó is een reis naar hier de moeite waard. Welk een schitterend gezicht is het niet als men, op de wandeling naar de Meierei, een restaurant aan den weg naar Pontresina, eens even blijft staan en daar aan den overkant 't vroolijk-witte St.-Moritz-Bad ziet liggen, aan het helder-blaue meer. Ja St.-Moritz-Bad; de „gemeente" heeft zich nl. in den loop der jaren uitgebreid en bestaat uit het wat hooger gelegen en niet zoo drukke Dorf en het door de elektrische tram daarmee goed verbondene Bad, dat wat lager ligt. Hoewel de afstand slechts 10 minuten gaans is, kan men op een mooien dag om een uur of twaalf 't komische schouwspel zien van twee elektrische trams, die de door en door luie gasten — ik zelf maak me er ook wel eens aan schuldig — naar boven sleepen, met tweemaal zooveel personen beladen als officieel toegestaan is. Bad is het paradijs voor kooplustige dames, maar de hel voor de betalende echtgenooten. Van de kostbare sieraden die men daar kan koopen hebt ge nauwelijks eenig idee, al moet erkend worden, dat één koopwaar er niet duur is, nl. het in zoo groote hoeveelheid hier door de Italianen aan de markt gebrachte schildpad. Daarnaast treft men deze bij uitstek handige kooplui voornamelijk aan als antiquairs en als koetsiers. En bij beide categoriën moet men één ding vooruit weten, wil men niet al te zeer bedot worden: dat afdingen op de gevraagde prijzen een eerste vereischte is. Dat u de antiquair iets voor de helft van z'n oorspronkelijke prijs laat, komt niet zelden voor: daarop zijn de prijzen berekend! Ook het dorp telt een antiquair onder z'n winkels, die zooals dat in 't Zuiden gebruikelijk is, z'n waren voor een gedeelte op de straat uitstalt. En nu, al is het ditmaal niet veel, uw briefschrijver staakt voor vandaag. Laten de lezers 't bovenstaande slechts als een inleiding, een oriëntering beschouwen. Wellicht een volgend maal nadere bijzonderheden over mijn plaats van „tijdelijke inwoning" en de omstreken.

St. Moritz-bad met Piz Julien en Piz d'Albana

St. Moritz-bad

De badplaats in zonnelicht badend